

ver ham paa hans Lønning's Beføstning, eller man skal gaae en anden Vej, og det er et Spørgsmaal, om det ikke er den rette, det er idetmindste den, der ligger nærmest den, man har gaaet hidtildags: man skal kun give ham som Lønning det, man allerede i Krig som i Fred skal give som Lønning, men saa skal man give ham som Erstatning det, som man under mangfoldige Omstændigheder kunde komme til at skyldte ham, det, som Staten til enhver Tid skylder en Mand, den i det Hele betaler saa ringe og maa betale saa ringe; som den betaler Soldaten, det er Klæder, Huus og Føde. Naar det nogenstunde viser sig, at Manden ikke for sin Lønning, naar han tilbageholder det, han behøver til sine øvrige personlige Nødvelfer, kan skaffe sig sin Føde, sine Klæder og sit Huus, saa maa Staten træde imellem. Nu er Spørgsmaalet, om det ikke er rigtigst altid at opretholde den Begrændsning, at man indrømmer Soldaten som Lønning et vist ringe Tilskud, men et saadant, som man altid kan give ham, og lader alt det Øvrige blive Tillæg, som skal gives ham i Naturalier, naar han ikke for disse Penge kan skaffe sig de behørigte Klæder, Føde og Huusly. Jeg troer, at man med Hensyn til Huusly og tildeels ogsaa med Hensyn til Klæder let vil blive enig med sig selv. Hvad Bespisningen angaaer, har man derimod hidtil været mere tvivlsom, og det ligger dert, at vi have havt den Vane at regne paa, at Soldaten tildeels skulde føde sig selv, deels fordi man troede, at han havde noget Tilhold fra Hjemmet, deels fordi man antog, at han ved Arbejde skulde erhverve Noget. Der findes i vore Parolfesalinger og i de forskjellige Planer, hvorefter Armeerne til forskjellige Tider have været ordnede, mange Spør af, at man ligesom har regnet paa Fridage, hvori Soldaten ved Arbejde skulde erhverve og derved underholde sig. Det troer jeg, Staten ikke bør kræve ved en Hær, hvor den Tjenestetid, man kræver af Soldaten, hovedsagelig skal anvendes til hans Underviisning; man skal bruge Sol-

daten meget og vedholdende, men man skal føde ham, klæde ham og huse ham anstændigt, og give ham et Tilskud, for at han dog kan føle, at han ogsaa er raadig over Noget. Jeg troer derfor, at man skal overveie det, før man sætter Lønningen højere; man skal lade Lønningen være tilstrækkelig, men lav, og derimod være rundelig med, hvad man giver til Spise, til Klæder og til Huus, og man skal saameget mere gjøre dette, som man derved faaer et fuldkomnere Herredømme over Manden, kan bruge hans Tid fra Morgen til Aften, og det er det, som giver Disciplin i en Hær, at Manden bliver vænnet til, at hver Time, hvert Minut hører Staten til til anstrængt Arbejde.

Hvad Remonteringen angaaer, saa troer jeg, at vi, saavel i vort Rytteries som i vort Lands Interesse, burde betænde en ganske anden Vej end at sætte en Priis, s. Ex. af 135 Rbd., som her er nævnt, som Maximum af det, man vilde give, og forsøge at kjøbe lavere; jeg troer, at man istedet derfor skulde sætte denne Priis fast og lade Concurrence indtræde om de bedste eller maadeligste Heste, man behøver ved et Regiment, ved at sige, vi behøve saa og saa mange Heste, de stilles os til den og den Tid, og med saa og saa lang en Prøve; naar vi mellem alle de stillede Heste have udsøgt og faaet de bedste, saa betale vi dem med den og den Priis. Derved fik man et Udvalg af gode Heste og sætte en Præmie for Hesteopdræringen her i Landet. Denne Maade, troer jeg, er den, som bedst passer for alle Parter; naar man følger den, vil man fra Rigsdagens Side snarere komme til at indrømme 140 Rbd. pr. Hest, for at faae gode udsøgte Heste, end man vil komme til ved at gaae den modsatte Vej. Den af mig antydede Fremgangsmaade har jeg seet anvendt paa forskjellige Steder, men jeg har endnu intetsteds seet den føre til et ugunstigt Resultat for Rytteriet, og jeg tvivler ikke paa, at den stedse vil have en gunstig Indvirkning paa Hesteopdræringen.